

MARCOS VIDAL

L'objecte trobat. Obres 1996-2009

Torre de ses Punes • Manacor

6 / 29 novembre 2009

TORRE
DE SES PUNTES

“LES INVASIONS HERÀLDIQUES”

Marcos Vidal (Vitòria, 1967) és un jove artista de gran interès i indubtable projecció en els més variats camps de l'art espanyol actual. Després de residir la major part de la seva joventut a Alacant i estudiar en la Facultat de Belles Arts de València, va passar a viure i treballar habitualment a Mallorca, on té el seu estudi i desenvolupa una enorme activitat com artista, animador de la vida cultural i artística de l'illa i representant actiu del col·lectiu d'artistes visuals d'aquesta Comunitat. En els últims anys, a més de les seves exposicions individuals, ha estat seleccionat i ha participat en interessants projectes internacionals, com la Biennial “Mediterrània 2”, celebrada en Dubrovnik, Croàcia, 2001, i les darreres Biennals de Beijing, Xina, els anys 2005 i 2008.

Les obres que Marcos Vidal presenta ara a la Torre de ses Puntes de Manacor, baix el títol genèric de “Las invasiones heráldicas”, foren presentades per primera vegada al Castell de Santa Bàrbara d'Alacant el 2007 i realitzades expressament per al Simposi Escultura d'Alacant (SEA), centre d'art con- que dirigia jo en aquell les seves exposicions. sobre alguns aspectes i el present del Llevant, sobre la relativitat de la i l'equívoca confrontació que és culte i erudit a valorar el món de les comunes, per descompticament i culturalment no innocència...

Els sis escuts que Marcos xen una mostra exem- principals del treball del anys. Ja en el catàleg de em referia a aquesta nica i mordaç, com una i representació àcida i Sobre els seus emblemes

fortaleses de la bella ciutat murallada croata escrivia llavors: “Es tracta d'una crítica mordaç sobre les contaminacions i superposicions visuals que s'han imposat al paisatge de les nostres ciutats, sobretot en aquells llocs fagocitats pel màrqueting turístic. Els antics emblemes, els escuts familiars, les inscripcions commemoratives, i tantes altres coses que significaven la memòria, han estat suplantats per la nova heràldica del “souvenir”, el logotip i els aparadors del “Tot a 100”. Marcos Vidal juga amb l'enorme capacitat de significació, múltiple i variada, d'aquests objectes trobats conformats en un nou format i divertida contigüitat”. Intel·ligència, ironia, humor, crítica, i també una impetuosa voluntat d'art, constitueixen alguns dels valors que podem reconèixer i admirar sense massa esforç en Marcos Vidal i en la seva recent trajectòria artística...

Sembla que la paraula “heràldica” té a veure amb el substantiu “herald”, el missatger... En les corts de l'Edat Mitjana l'herald era el “Rei d'armes”, el personatge cortesà que portava els missatges, ordenava les festes de cavalleria i controlava els registres de la noblesa; es tractava d'un personatge oficial que tenia a càrrec seu importants cometes, anunciar successos impor-

temporani internacional temps i era comissari de Són una irònica reflexió significatius de la història la seva realitat social, i nostra percepció artística d'allò popular enfront del l'hora de reconèixer i icones i les imatges més tat “contaminats” estè- amb més perversitat que

Vidal ha creat constituei- plar d'una de les línies nostre artista des de fa la Biennial en Dubrovnik temàtica “heràldica”, irò- manera de poesia visual humorística de la realitat. instal·lats en una de les

tants: com avisar amb les seves trompetes i clarins el pas d'una comitiva, o anunciar la mort del rei, per exemple... Seguint la ironia de Marcos Vidal, proposo la definició i l'estudi d'una nova "heràldica" que solucioni les evidents necessitats de representació d'alguns fenòmens substancials en el nostre temps. Aquesta "neo-heràldica" seria també una ciència auxiliar de la història –com la vetusta heràldica convencional que s'ocupa de les genealogies aristocràtiques i els coneixements relacionats amb els escuts nobiliaris però comprenent territoris de la realitat més actuals: el de les primeres pàgines dels periòdics, les portades dels noticiaris, els titulars d'aquests despersonalitzats "heralds" de la nostra particular "realitat" i apocalipsis quotidians...

Els emblemes són pura poesia visual, un bell i intel·ligent mode d'expressió conceptual: poesia sense paraules, imatges no descriptives ni narratives... Sens dubte els emblemes poden representar eficaçment el món sense paraules ni imatges pornogràfiques... Creiem que el pou de les paraules i les imatges és inesgotable, i no és cert... Almenys els emblemes ens estalvien un bon munt de paraules i imatges que solem malgastar en altres casos; i també exerciten la nostra adormida capacitat d'imaginar i interpretar fora d'allò que s'ha establert com a políticament correcte i estadísticament convencional.

Per descomptat, Marcos Vidal és hereu d'aquell suggestiu univers d'apropiacions i contigüitats que va inaugurar Duchamp amb els seus "ready mades". Es tractava de complexos i divertits jocs de paraules o homofonies, de l'elecció d'objectes banals i la seva utilització com a matèria primera en la invenció de nous objectes artístics, canviant substancialment l'angle visual des del qual l'objecte és ordinàriament percebut, aïllant-lo del seu "ambient natural", desposseint-lo del seu passat funcional, per a obtenir una pura abstracció lògica de l'objecte i alliberar-lo dels seus originals significats. Aquesta necessària "neteja" conceptual de significats i utilitats funcionals prepara i converteix l'objecte en un nou territori per a la creació, un territori "lliure" en el qual es constitueix la república de l'art i triomfa la "voluntat d'art" de Duchamp...

El surrealisme també va oferir noves perspectives de representació al collage i a l'acoblament d'objectes. Al principi tot va ser un pur automatisme, després els sentits es van pervertir i van començar a aparèixer pintures i objectes amb una intenció estètica, o expressiva, encara que sempre inquietant. Max Ernst, Miró, Dalí, Buñuel, Magritte, cadascun d'ells va inventar estranys collages i acoblaments visuals, en tot cas inspirats per un impuls poètic que cercava en les associacions estranyes i inesperades una revelació poètica, mai mística... En molts aspectes, Joan Brossa, hereu per igual del Dadà i el surrealisme, de Duchamp, Picabia i Miró, entre altres, ha representat fins a la seva mort aquesta voluntat poètica, en la qual Marcos Vidal també respira...

Marcos Vidal no cau en la temptació de voler crear grans obres, heroiques, definitives; raciona i utilitza amb intel·ligència la ironia i la paradoxa, totes dues coses molt serioses, capaces com pocs recursos de desvelar les contradiccions i els llocs comuns del nostre temps. Els materials i els elements dels seus escuts, per exemple, ens remeten a un catàleg de significats d'índole social, sobretot... No hi ha ingenuïtat ni pur automatisme en aquests acoblaments/collage, sinó intenció i crítica socials... Aquesta intenció i crítica socials són aquelles que reconeixem en els quatre "escuts parlants" creats pel nostre artista:

"Escut Alacantí", constituït per un camp de bandes verticals roges i grogues ("rojigualdas") que ens recorden les barres heràldiques de l'antiga Corona d'Aragó i, per extensió, les de totes les banderes de les comunitats, els territoris de les quals històricament van pertànyer a aquella Corona; sobre aquest camp es superposa la forma desmembrada d'un castell (per descomptat, referència icònica del castell alacantí)... també pot endevenir-se la intenció de

representar el foc de les festes de Sant Joan, les fogueres on es cremaven els mobles vells i els trastos com a desig de renovació i purificació... i també una al·lusió a la inestable unió i conjunció (acoblament) de les Corones de Castella i Aragó que van configurar Espanya... o qualsevol altra interpretació crítica sobre les realitats històriques o actuals que comunament es plantejen en el debat polític des de posicions nacionalistes o antinacionalistes... "Escut de Sant Jordi" reprèn la imatge del dragó al·legòric al sant cavaller i l'utilitza per assenyalar les noves invasions externes (en aquest cas de Xina, de gents i productes xinesos) el qual ha provocat o sol provocar una certa actitud defensiva... per i violència que desgraciadament solen aparèixer encadenades causalment sense solució de continuïtat... "Escut Espanyol" representa en tota la seva descarada ironia una nova èpica de la quotidianitat: el diumenge de paella i futbol, una àcida reflexió sobre la banalitat i la trivialitat de les nostres vides "senzilles"... "Escut 'top-manta'" planteja altres "invasions", en aquest cas des d'Àfrica, aquí representades pels productes típics del "top-manta", els CD musicals i DVD de pel·lícules piratejades, composts com a escames, una cota de malla defensiva, etc...

Finalment, assenyalar que les obres de Marcos Vidal pertanyen en molts aspectes al territori del kitsch i els seus succedanis. El kitsch i la postmodernitat tenen en comú el reciclatge irreverent, el gust per certa iconografia "popular" i pel que és evidentment artificial, el plaer pel color saturat i la brillantor enlluernadora, el melodrama, el ple, el seu "horror al buit"... El kitsch ha estat considerat com el territori del mal gust i valorat com un "projecte artístic fallit" per les seves formalitzacions massa òbvies i dramàtiques, artificioses, exagerades, repetitives, "maximalistes" i desmesurades. Potser la crisi actual de representació significa la realitat del desencant amb el progrés, l'experimentació formal, l'originalitat –i una reconsideració de tot allò que les nocions de la modernitat exclouien. La còpia, el clonatge indiferenciat dels objectes kitsch, la seva apropiació amoral, la cita, la simulació, atraven l'interès dels artistes i suposen una experiència diferent d'art i creativitat. A més a més, la imitació, l'apropriació i la simulació ja eren presents en el temps de la modernitat, en el Pop, com a imitació de la societat alienada pel consum de coses i imatges. En la postmodernitat ja no hi trobem aquestes distincions entre causa i efecte, com encara hi havia en el pop de Warhol, per exemple... Les obres de Marcos Vidal no tenen res a veure amb el pop, encara que s'assemblen... Són altres temps, altres intencions.

Pablo J. Rico

Sineu, octubre de 2009

“LAS INVASIONES HERÁLDICAS”

Marcos Vidal (Vitoria, 1967) es un joven artista de gran interés e indudable proyección en los más variados campos del arte español actual. Tras residir la mayor parte de su juventud en Alicante y estudiar en la Facultad de Bellas Artes de Valencia, pasó a vivir y trabajar habitualmente en Mallorca, en donde tiene su estudio y desarrolla una enorme actividad como artista, animador de la vida cultural y artística de la isla y activo representante del colectivo de artistas visuales de esta Comunidad. En los últimos años, además de sus exposiciones individuales, ha sido seleccionado y participado en interesantes proyectos internacionales, como la Bienal “Mediterránea 2”, celebrada en Dubrovnik, Croacia, 2001, y las últimas bienales de Beijing, China, en 2005 y 2008.

Las obras que Marcos Vidal presenta ahora en la Torre de ses Puntos de Manacor, bajo el título genérico de “Las invasiones heráldicas”, fueron presentadas por primera vez en el Castillo de Santa Bárbara de Alicante en 2007 y realizadas expresamente para el Simposium Escultura de Alicante (SEA), centro de arte contemporáneo internacional que dirigía yo en aquel tiempo y era comisario de sus exposiciones. Son una irónica reflexión sobre algunos aspectos significativos de la historia y el presente del Levante, su realidad social, y sobre la relatividad de nuestra percepción artística y la equívoca confrontación de lo popular frente a lo culto y erudito a la hora de reconocer y valorar el mundo de los iconos y las imágenes más comunes, sin duda “contaminados” estéticamente y culturalmente con más perversidad que inocencia...

Los cuatro escudos que Marcos Vidal exhibe son excelentes ejemplos de una de las principales líneas del trabajo de nuestro artista desde hace años. Ya en el catálogo de la Bienal en Dubrovnik me refería a esta temática “heráldica”, irónica y mordaz, como un modo de poesía visual y representación ácida y humorística de la realidad. Sobre sus emblemas instalados en una de las fortalezas de la hermosa ciudad amurallada croata escribía entonces: *“Se trata de una crítica mordaz sobre las contaminaciones y superposiciones visuales que se han impuesto en el paisaje de nuestras ciudades, sobre todo en aquellos lugares fagocitados por el marketing turístico. Los antiguos emblemas, los escudos familiares, las inscripciones conmemorativas, y tantas otras cosas que significaban la memoria, han sido suplantados por la nueva heráldica del “souvenir”, el logotipo y los escaparates del “Todo a 100”. Marcos Vidal juega con la enorme capacidad de significación, múltiple y variada, de estos objetos encontrados conformados en un nuevo formato y divertida contigüidad”*. Inteligencia, ironía, humor, crítica, y también una impetuosa voluntad de arte, constituyen algunos de los valores que podemos reconocer y admirar sin demasiado esfuerzo en Marcos Vidal y en su reciente trayectoria artística...

Parece ser que la palabra “heráldica” tiene que ver con el sustantivo “heraldo”, el mensajero. En las Cortes de la Edad Media el heraldo era el “rey de armas”, el personaje cortesano que llevaba los mensajes, ordenaba las fiestas de caballería y controlaba los registros de la nobleza; se trataba de un personaje oficial que tenía a su cargo importantes cometidos: anunciar sucesos importantes, avisar con sus trompetas y clarines el paso de una comitiva o anunciar la muerte del rey, por ejemplo... Siguiendo la ironía de Marcos Vidal, propongo la definición y el estudio de una nueva “heráldica” que solucione las evidentes necesidades de representación de algunos fenómenos sustanciales en nuestro tiempo. Esta “neo-heráldica” sería también una ciencia auxiliar de la historia –como la vetusta heráldica convencional que

se ocupa de las genealogías aristocráticas y los conocimientos relacionados con los escudos nobiliarios– pero abarcando territorios de la realidad más actuales: el de las primeras páginas de los periódicos, las portadas de los noticieros, los titulares de estos despersonalizados “heraldos” de nuestra particular “realidad” y Apocalipsis cotidianos...

Los emblemas son pura poesía visual, un hermoso e inteligente modo de expresión conceptual: poesía sin palabras, imágenes no descriptivas ni narrativas. Sin duda los emblemas pueden representar eficazmente al mundo sin palabras ni imágenes pornográficas... Creemos que el pozo de las palabras y las imágenes es inagotable, y no es cierto. Al menos los emblemas nos ahorran un buen montón de palabras e imágenes que solemos derrochar en otros casos; y también ejercitan nuestra entumecida capacidad de imaginar e interpretar fuera de lo establecido como políticamente correcto y estadísticamente convencional.

Marcos Vidal es heredero de aquel sugestivo universo de apropiaciones y contigüidades que inauguró Duchamp con sus “ready mades”: aquellos complejos y divertidos juegos de palabras u homofonías,

banales y su utilización la invención de nuevos biando sustancialmente cual el objeto es ordinalándolo de su “ambiente de su pasado funcional, abstracción lógica del originales significados. conceptual de significales prepara y convierte territorio para la creación el que se constituye triunfa la “voluntad de

También el surrealismo vas de representación al de objetos. Al principio tismo, luego los sentidos zaron a aparecer pinturas y objetos con una intención estética, o expresiva, aunque siempre inquietante. Max Ernst, Miró, Dalí, Buñuel, Magritte, cada uno de ellos inventó extraños collages y ensamblajes visuales, en todo caso inspirados por un impulso poético que buscaba en las asociaciones extrañas e inesperadas una revelación poética, nunca mística... En muchos aspectos Joan Brossa, heredero por igual del Dadá y el surrealismo, de Duchamp, Picabia y Miró, entre otros, ha representado hasta su muerte esta voluntad poética, en la cual Marcos Vidal también respira...

Marcos Vidal no cae en la tentación de querer crear grandes obras, heroicas, definitivas; racional y utiliza con inteligencia la ironía y la paradoja, ambas cosas muy serias, capaces como pocos recursos de desvelar las contradicciones y los lugares comunes de nuestro tiempo. Los materiales y los elementos de sus escudos, por ejemplo, nos remiten a un catálogo de significados de índole social, sobre todo... No hay ingenuidad ni puro automatismo en estos ensamblajes/collage, sino intención y crítica sociales... Esta intención y crítica sociales son las

de la elección de objetos como materia prima en objetos artísticos, cam-el ángulo visual desde el rriamente percibido, ais-natural”, despojándolo para obtener una pura objeto y liberarlo de sus Esta necesaria “limpieza” dos y utilidades funciona-al objeto en un nuevo ción, un territorio “libre” la república del arte y arte” de Duchamp...

ofreció nuevas perspecti-collage y al ensamblaje todo fue un puro automa-se pervirtieron y comen-

que reconocemos en los cuatros “escudos parlantes” creados por nuestro artista: “Escudo Alicantino” está constituido por un campo de bandas verticales rojas y amarillas (rojigualdas) que nos recuerdan las barras heráldicas de la antigua Corona de Aragón, y por extensión las de todas las banderas de las comunidades y reinos cuyos territorios históricamente pertenecieron a aquella Corona, sobre el que se superpone la forma desmembrada de un castillo (referencia icónica del castillo alicantino); también puede adivinarse la intención de representar el fuego de las fiestas de San Juan, las hogueras en donde se quemaban los viejos muebles y trastos como deseo de renovación y purificación... y también una alusión a la inestable unión y conjunción (ensamblaje) de las Coronas de Castilla y Aragón que configuraron España... o cualquier otra interpretación crítica sobre las realidades históricas o actuales que comúnmente se plantean en el debate político desde posiciones nacionalistas o antinacionalistas... “Escudo de San Jorge” retoma la imagen del dragón –referencia alegórica al santo caballero– y lo utiliza para señalar las nuevas invasiones externas, en este caso de China, de gentes y productos chinos, lo que ha provocado o suele provocar ciertas actitudes defensivas... –miedo “al otro” y violencia que suelen aparecer encadenados causalmente, desgraciadamente sin solución de continuidad... “Escudo Top-Manta” plantea otras “invasiones”, en este caso desde África, aquí representadas por los productos típicos del “Top-Manta”: los Cd’s musicales y DVD’s de películas pirateadas, compuestos como escamas, una cota de malla defensiva, etc... “Escudo Español” representa con toda su descarada ironía una nueva épica de lo cotidiano: el domingo de paella y fútbol, una ácida reflexión sobre lo banal y la trivialidad de nuestras vidas “sencillas”...

Por último, quiero señalar que las obras de Marcos Vidal pertenecen en muchos aspectos al territorio del kitsch y sus sucedáneos. El kitsch y la postmodernidad tienen en común el reciclaje irreverente, el gusto por cierta iconografía “popular” y lo evidentemente artificial, el placer por el color saturado y el brillo deslumbrante, el melodrama, lo lleno, su “horror al vacío”... El kitsch ha sido considerado como el territorio del mal gusto y valorado como un “proyecto artístico fallido” por sus formalizaciones demasiado obvias y dramáticas, artificiosas, exageradas, repetitivas, “maximalistas” y desmedidas. Quizá la crisis actual de representación signifique la realidad del desencanto –con el progreso, la experimentación formal, la originalidad– y una reconsideración de todo aquello que las nociones de la modernidad excluían. La copia, la clonación indiferenciada de los objetos kitsch, su amoral apropiación, la cita, la simulación, atraen el interés de los artistas y suponen una experiencia distinta de arte y creatividad. Además, la imitación, la apropiación y la simulación ya estaban presentes en los tiempos de la modernidad, en el Pop, como imitación de la sociedad alienada por el consumo de cosas e imágenes. En la postmodernidad ya no hay tales distinciones entre causa y efecto, como sí las había todavía en el Pop de Warhol, por ejemplo... Las obras de Marcos Vidal no tienen nada que ver con el Pop, aunque se parezcan... Son otros tiempos, otras intenciones.

Pablo J. Rico

Sineu, octubre de 2009

“PAY ATTENTION”

Benvinguts a Pay Attention de Marcos Vidal.

Pay Attention és la segona exposició al Field Institute a la “Raketenstation Hombroich”.

El Field Institute s'ha edificat aquest any d'acord al concepte de Kazuhito Nishikawa i amb el gran esforç de molts dels habitants d'aquests “insula”.

Tinc el gran plaer de presentar amb l'exposició d'avui a l'artista Marcos Vidal, qui la passada primavera va estar treballant al llarg de quatre setmanes a la Raketenstation, amb la seva companya Irene Peukes.

Gran part de les peces exposades aquí han estat realitzades en aquest període, en el contigu taller de convidats, amb els mitjans disponibles com per exemple el forn de ceràmica per a petites peces, així com les fustes usades del gran contenidor de la construcció.

Marcos Vidal, reputat expert en obra gràfica, treballa amb entusiasme amb objectes trobats. Assembla els seus “monuments memorials” amb fragments simbòlics de diversos àmbits de vida. Bocins de joguines, mobles dels fons, etc... es transformen en “collages” (com el mateix Vidal diu), part d'ells també poden ser simplement estampes fragmentades.

Pay Attention és un memorial en honor al “couch potato” (espectador impassible) i dirigit a ell. Aquest sucumbeix a la subtil atracció de la televisió, fusionant-se amb el sofà, cadira o butaca. La metamorfosi acaba amb l'estampa del tipus amable i sense compromís, amb un bell somriure blau a la seva cara.

Marcos Vidal fa aquestes escultures amb un gesto lacònic i sense espavents.

Desferma el procés de convertir-se en “més beneït que una cadira” donant-li una forma mancat de patetisme. Aquesta falta d'exaltació fa patent una profunda melancolia, invisible a primer cop d'ull, que exhala l'obra i que fa el seu efecte.

Michael Growe

Insula Hombroich, novembre de 2007

“PAY ATTENTION”

Bienvenidos a Pay Attention de Marcos Vidal.

Pay Attention es la segunda exposición en el Field Institute en la “Raketenstation Hombroich”. El Field Institute se ha edificado este año conforme al concepto de Katzuhito Nishikawa y con el gran esfuerzo de muchos de los habitantes de esta “isla”.

Tengo el gran placer de presentar con la exposición de hoy al artista Marcos Vidal, quien en la pasada primavera estuvo trabajando durante cuatro semanas en la Raketenstation, junto a su compañera Irene Peukes.

Gran parte de las piezas expuestas aquí han sido realizadas en ese periodo, en el vecino taller de invitados, con los medios disponibles como por ejemplo el horno de cerámica para pequeñas piezas, así como las maderas usadas del gran container de la construcción.

Marcos Vidal, probado experto en obra gráfica, trabaja con entusiasmo con objetos encontrados. Ensambla sus “monumentos memoriales” con fragmentos simbólicos de diversos ámbitos de vida. Pedazos de juguetes, muebles de la basura, etc... se transforman en “collages” (como el mismo Vidal dice), parte de ellos también pueden ser simplemente estampas fragmentadas.

Pay Attention es un memorial en honor al “couch potato” (espectador imparable) y dirigido a él. Este sucumbe a la sutil atracción de la televisión, fusionándose con el sofá, silla o sillón. La metamorfosis termina en la estampa del tipo amable y sin compromiso, con una bella sonrisa azul en su cara.

Marcos Vidal hace estas esculturas con un gesto lacónico y sin aspavientos.

Desata el proceso de convertirse en “más tonto que una silla” dándole una forma carente de patetismo. Esta falta de exaltación, hace patente una profunda melancolía, invisible a primera vista, que exhala la obra y que hace su efecto.

Michael Growe

Insula Hombroich, noviembre de 2007

“PAY ATTENTION”

Herzlich Willkommen zu Pay Attention von Marcos Vidal.

Pay Attention ist die zweite Ausstellung im Field Institute auf der Raketenstation Hombroich. Das Field Institute wurde im ablaufenden Jahr nach einer Konzeption von Katzuhito Nishikawa und unter großem Einsatz von vielen „Insulanern“ fertig gestellt.

Ich freue mich, Ihnen mit der heutigen Ausstellung Marcos Vidal vorzustellen, der im Frühjahr für vier Wochen zusammen mit seiner Lebensgefährtin Irene Peukes auf der Raketenstation gearbeitet hat.

Ein großer Teil der hier gezeigten Stücke sind in diesem Zeitraum im benachbarten Gastatelier entstanden, - und zwar mit den vorhandenen Möglichkeiten, zu denen zum Beispiel ein Brennofen für kleinere Formate gehört, - aber auch der große Container für bereits abgearbeitetes Bauholz.

Marcos Vidal, der ausgewiesener Experte für die Kunst des Druckens ist, arbeitet gern mit Fundstücken. Er assembliert seine Mahnmale aus symbolhaften Fragmenten unterschiedlicher Lebensbereiche. Spielzeugteile, Sperrmüllmöbel etc. werden zu „Collagen“ (so Vidal selbst), deren Bestandteil oft eben auch ein Aufdruck ist.

Pay Attention ist ein Mahnmal an oder für die „couch potato“. Wenn diese dem „Diskreten Charme“ des Fernsehens erliegt, wird sie eins mit der Couch, dem Stuhl oder dem Sessel.

Die Metamorphose abschließend, lächelt der „schön blaue“ Abdruck des freundlich, unverbindlichen Einheitsgesichts eines Fernsehonkels.

Marcos Vidal stellt diese Skulpturen mit lakonischer, unaufgeregter Geste her.

Dem fruchtbaren Vorgang der „Dumm — wie — ein - Stuhl — Werdung“ gibt er eine unpathetische Form. Das Fehlen von Pathos bedeutet aber, dass man die tiefe Melancholie, die im unsichtbaren Spektrum ihre Wirkung entfaltet, angesichts seiner Arbeiten spüren kann.

Michael Growe

Insel Hombroich, November 2007

“COCHINA TELE”

Aquest projecte té com objecte a l'espectador televisiu, i la transformació que aquest sofreix per la seva “acció” continuada. La contemplació que altre temps era un acte ple de valors espirituals elevats, d'enriquiment personal ha esdevingut gràcies a la televisió una mena d'alienació. La pantalla copsa l'atenció i també la voluntat d'aquell que gosa encendrer-la. Una especial relació humana-màquina que va més enllà de l'obsessió o la necessitat. La televisió vòrtex que engoleix l'esperit humà, o com una capsula buida (box-void). O com un bloc compacte impenetrable ple d'estupidesa.

L'espectador presa de la hipnosi catòdica, es revinclu, es bressola, bota, dilata les seves pupil·les i finalment es fon amb el seu seient en un procés que a vegades dura segons o hores. Ara són una sola cosa, una nova cosa que adorna el nostre living-room.

A l'escultura “Cochina tele” l'artista mostra a l'espectador transformat en un porc que tombat sobre el seu estómac contempla una tele de fusta massissa. Mentre davall ell hi ha la barbacoa, l'espectador porcí es crema en una fantasia lasciva. A altra de les peces l'espectador és un ca d'aquells que assenten constantment, damunt una graella i davant una altra televisió.

“Cochina tele” és una sèrie d'escultures en les que el protagonista ignora completament la realitat, fins i tot el foc en un exercici de bogeria constructiva. El visitant podrà reconèixer-se com a espectador, com a sofridor gojós a una faula contemporània.

Marcos Vidal

Sineu, octubre de 2009

“COCHINA TELE”

Este proyecto tiene como objeto al espectador televisivo, y la transformación que este sufre por su “acción” continuada. La contemplación que en otro tiempo era un acto lleno de valores espirituales elevados, de enriquecimiento personal se ha convertido gracias a la televisión en una suerte de alienación. La pantalla atrapa la atención y también la voluntad de aquel que tiene la osadía de encenderla. Una especial relación humano-máquina que va más allá de la obsesión o la necesidad. La televisión vórtice que engulle el espíritu humano, o como una caja vacía (box-void). O como un bloque compacto impenetrable lleno de estupidez.

El espectador presa de la hipnosis catódica, se retuerce, se mece, bota, dilata sus pupilas y finalmente se funde con su asiento en un proceso que a veces dura segundos u horas. Ahora son una sola cosa, una nueva cosa que adorna nuestro living-room.

En la escultura “Cochina tele” el artista muestra al espectador transformado en un cerdo que tumbado sobre su estómago contempla en una tele de madera maciza. Mientras debajo de él está la barbacoa, el espectador porcino se abrasa en una fantasía lasciva. En otra de las piezas el espectador es un perro de aquellos que asienten constantemente, sobre una parrilla y frente a otra televisión.

“Cochina tele” es una serie de esculturas en las que el protagonista ignora completamente la realidad, incluso el fuego en un ejercicio de estupidez edificante. El visitante podrá reconocerse como espectador, como sufridor gozoso en una fabula contemporánea.

Marcos Vidal

Sineu, octubre de 2009

"Romeo i Julieta", 2003
 Objecte escultòric
 Assemblatge de fusta i objectes trobats
 22 x 19 x 5 cm

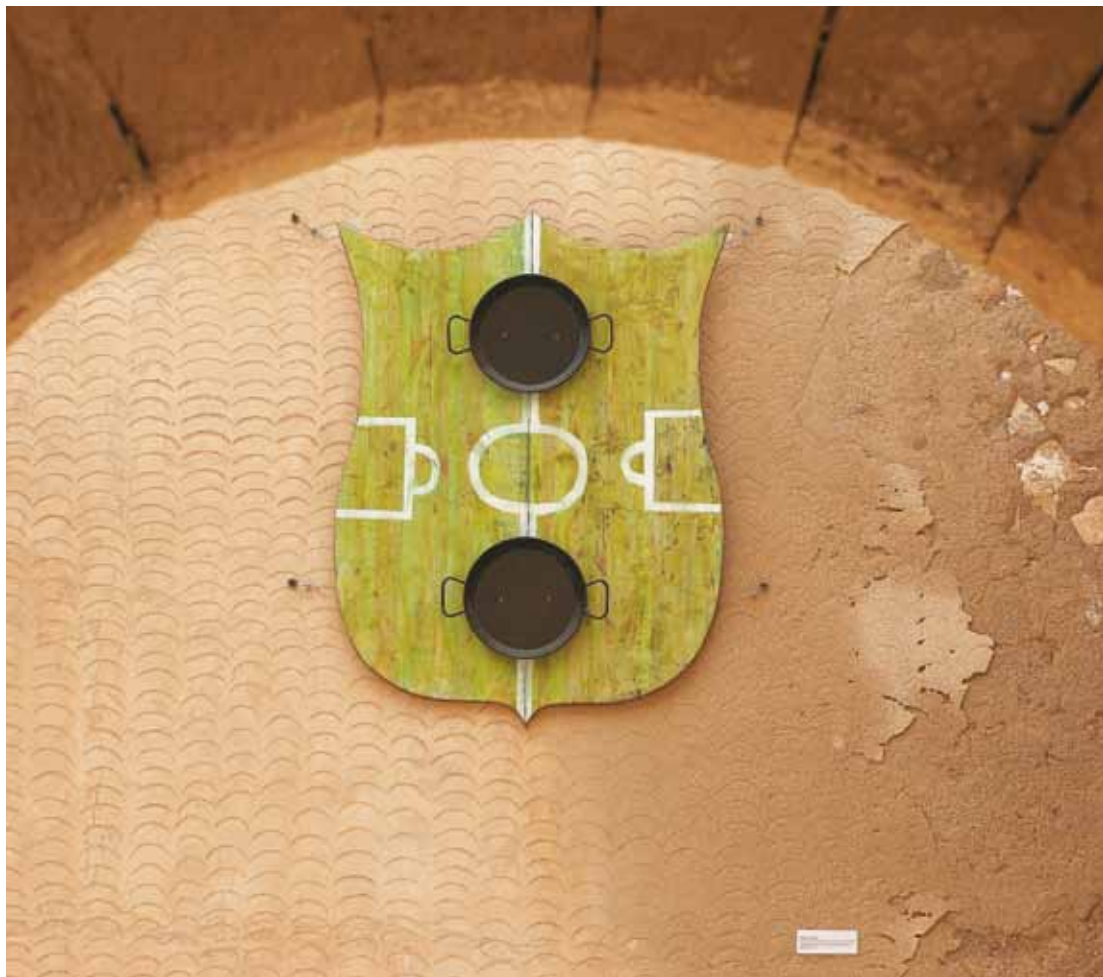
"La bona boda", 2004
 Objecte escultòric
 Assemblatge de fusta i objectes trobats
 18 x 20 x 14 cm

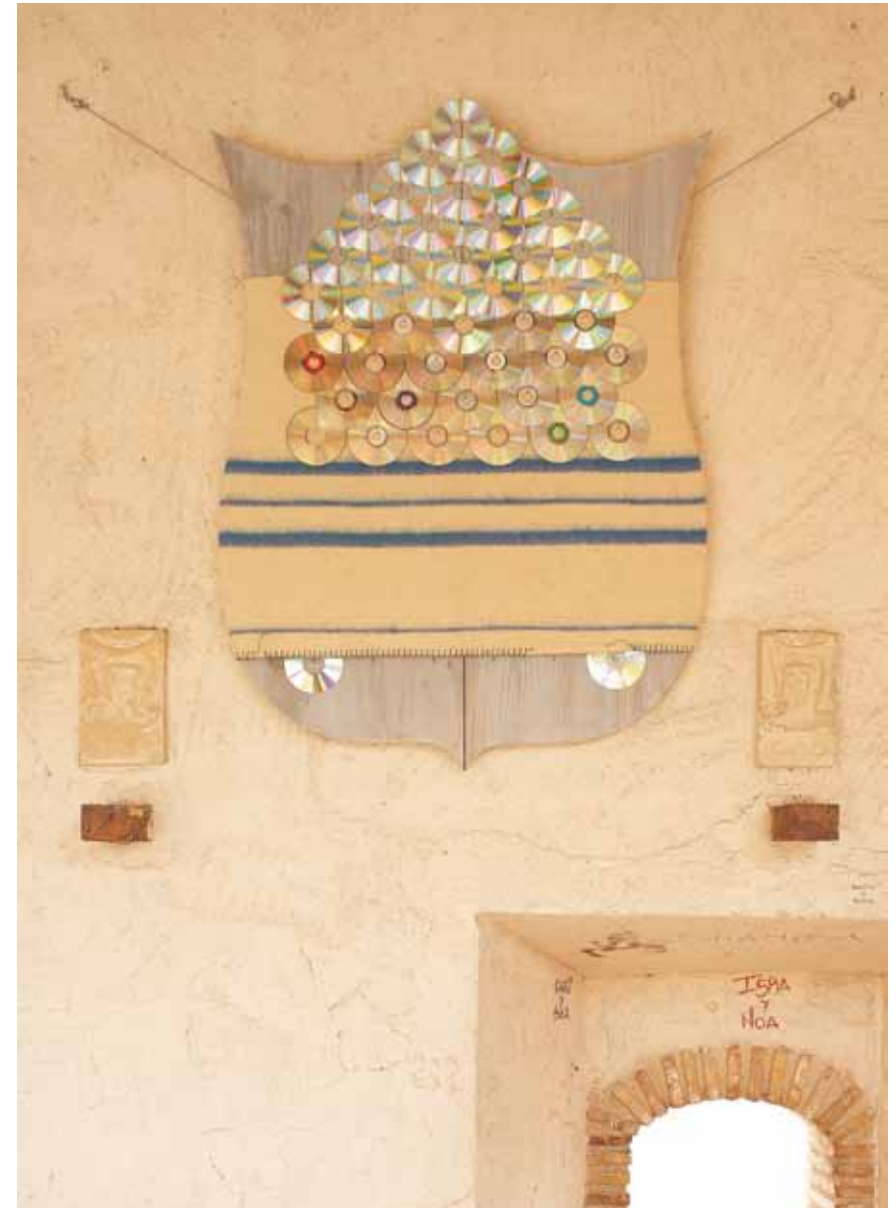
"Trampa", 2002
 Objecte escultòric
 Assemblatge de fusta i objectes trobats
 17'5 x 30 x 4 cm

"València", 1998
 Objecte escultòric
 Assemblatge de fusta i objectes trobats
 25 x 41 x 4 cm

“Les invasions heràldiques” (Escut Espanyol), 2006
 Objecte escultòric
 Objectes trobats, esmalt i cera damunt fusta
 131 x 97 x 5 cm

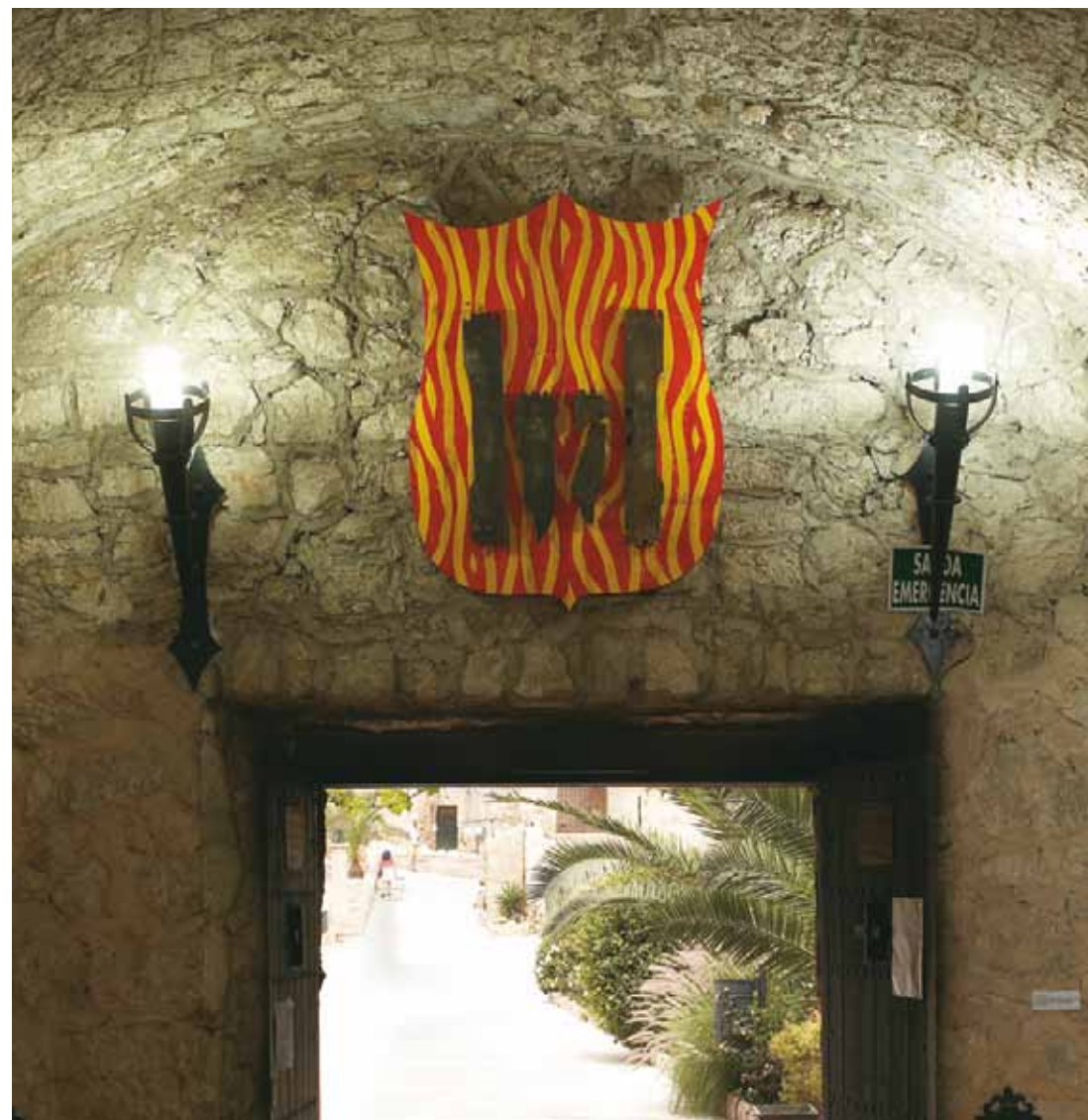

“Les invasions heràldiques” (Escut Alacantí), 2006
 Objecte escultòric
 Objectes trobats, tauler de fusta pintada
 131 x 97 x 4 cm

"Les invasions heràldiques" (Escut de Sant Jordi), 2006

Objecte escultòric
Objectes trobats, tauler de fusta pintada
131 x 97 x 2'5 cm

"Les invasions heràldiques" (Escut Top manta), 2006

Objecte escultòric
Objectes trobats, tauler de fusta pintada
131 x 97 x 3 cm

"El censor", 2005
Objecte escultòric
Assemblatge d'objectes trobats
31 x 27 x 11'5 cm

"Astroespectador", 2005
Objecte escultòric
Assemblatge d'objectes trobats
10 x 25 x 8 cm

"Pay Attention", 2007
Objecte escultòric
Ulleres i dues pilotes de ping-pong
4 x 13 x 13 cm

"Polifemas", 2006
Objectes escultòrics
Fotografia damunt lleç, muntades damunt dues cadires de ferro
55 x 77 x 54 cm

Sense títol, 2007
 Quatre escultures
 Serigrafia damunt fusta pintada (d'esquerra a dreta)
 17 x 24 x 17cm – 13'5 x 25 x 14'5 cm – 13 x 24'5 x 16'5 cm

Sense títol, 2007
 Tres escultures
 Serigrafia damunt ceràmica (d'esquerra a dreta)
 7'5 x 10'5 x 7 cm – 9 x 13'5 x 8 cm – 9 x 12'5 x 9 cm – 9'5 x 14 x 10'5 cm

"Pay Attention", 2007
Talla de fusta (Lebensbaum) pintada
33 x 27 x 33 cm
Talla de fusta (Lebensbaum) pintada
33 x 27 x 33 cm

"Hot Dog", 2008
Instal·lació
Graella de ferro, llenya i objectes trobats
Mides variables

"Cochina tele" versió Hombroich (Galeria Ubr), 2007
Instal·lació
Tronc, virostes i objectes trobats
Mides variables

"Cochina tele" versió Estocolmo (Galeria Candyland), 2008
 Instal·lació
 Estructura de ferro, llenya i objectes trobats
 Mides variables

"Mariposa de Guatemala", 2009
 Objecte escultòric
 Objectes trobats, ceràmica i calendari
 45 x 30 x 35 cm

"Cochina tele" (versi3 Sineu), 2008
Instal·laci3
Mides variables

Fotografia: Irene Peukes

MARCOS VIDAL FONT

Vitoria-Gasteiz, 1967

Llicenciat en Belles Arts a la Facultat de "Sant Carles",
Universitat Politècnica de València, especialitat de gravat

Exposicions individuals:

- 2009 "Marcos Vidal. L'objecte trobat. Obres 1996-2009", Torre de ses Puntes, Manacor, Mallorca
- 2008 "Cochina tele", Galeria Candyland, Estocolm, Suècia
"Pay attention", Galeria SKL, Palma, Mallorca
- 2007 "Pay attention", Field Institute Hombroich, Fundació Insel Hombroich, Neuss, Alemanya
- 2006/2007 "Las invasiones heráldicas", Simposium internacional d'escultura d'Alacant, intervenció, Castell de Santa Bàrbara, Patronat de cultura, Ajuntament d'Alacant
- 2006 Museu i fons artístic de l'Ajuntament de Porreres, Mallorca
- 2005 "TV show", Sala Dato, Ajuntament de Vitoria-Gasteiz
"Perills Domèstics", Galeria La Resistència de l'Art, Palma, Mallorca
- 2004 "El darrera al davant", intervenció al pati del Museu de Mallorca, Palma, Mallorca
"Amor Propio", La fàbrica de licors, Palma, Mallorca
- 2002 "Llinatge sospitós", Espai Ramon Llull, Conselleria d'Educació i Cultura, Govern de les Illes Balears, Palma, Mallorca
"Les més nobles intencions", instal·lació festival BAC 02, La Santa, Barcelona
- 2001 "Les teves cartes", instal·lació, Galeria Xavier Fiol, Palma, Mallorca
"Ceci n'est pas un pupitre", instal·lació, "Museo de los ángeles", Turégano, Segòvia
- 1997 "Monstruos perfectos", Sala Purgatori, València
- 1994 Galeria 4 Gats-Ferran Cano, Palma, Mallorca
- 1991 Galeria Sargadelos, València
- 1990 Ajuntament de Sineu, Mallorca

Exposicions col·lectives:

- 2009 "Watermarks", Centre cultural NDSM, Institut d'Estudis Baleàrics, Amsterdam, Holanda
"Reality Check", Galeria Ubr, Salzburg, Àustria
"Valuable Parcel", Centre d'art Współczesnej, Ajuntament d'Opole, Polònia
"KIAF", estand Galeria SKL, fira internacional de Seúl, Corea
"Puro arte", estand Galeria SKL, fira d'art de Vigo, Galícia
XVI Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre de ses Puntes, Manacor, Mallorca
"Incart", festival d'art, Casal des metge Cifre, Inca, Mallorca
- 2008 "3rd Beijing International art Biennale", National art Museum, Ministeri de Cultura de la República Popular de China, Pekí, Xina
"KIAF", estand Galeria SKL, fira internacional de Seúl, Corea
"Olympics fine arts", China international exhibition center, Pekí, Xina
XV Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre de ses Puntes, Manacor, Mallorca
- 2007 "KIAF", estand Galeria SKL, fira internacional de Seúl, Corea
"Jam Art Mallorca", fira d'art de Palma, Mallorca
"Les temptacions de Sant Antoni", Galeria Espai B, Barcelona
"Estormiart", itinerant per Can Creu d'Inca (Capdepera), Torre de ses Puntes (Manacor), Sa Quartera centre d'Art (Inca) i Centre Cultural de la Misericòrdia (Palma)
"Futbólicos", Ajuntament de Sineu, Mallorca i Espai Mallorca, Barcelona
XIV Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre de ses Puntes, Manacor, Mallorca
- 2006 "BIPAF", Busan Internacional print festival, Busan, Corea

- XIII Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre de ses Puntes, Manacor, Mallorca
 "II Certamen de intervenciones artísticas", Ajuntament de Navacerrada, Madrid
 "56 certamen Arte Alavés", Caja Vital, Vitoria-Gasteiz, Euzkadi
- 2005 "2nd Beijing International art Biennale", Museu Monument Mil-lenni, Ministeri de Cultura de la República Popular China, Pekín, Xina
 "Bombero de Amor", centre d'art W.G. Kunst, Amsterdam, Holanda
 XII Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre dels Enagistes, Manacor, Mallorca
 "Somnis i malsos", Centre Cultural d'Andratx, Mallorca
- 2004 "Mestizos", Ses Voltes, Ajuntament de Palma, Mallorca
 XI Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Torre dels Enagistes, Manacor, Mallorca
- 2003 "Gielniak print competition", Karkonoskie Museum, Jelenia-Gorá, Polònia
 XII Biennal d'Eivissa Ibizagráfica, Museu d'art contemporani d'Eivissa
 "Coslart 03", Sala Margarita Nielken, Ajuntament de Coslada, Madrid
 "Literal, o tot el contrari", Celler d'art Sant Marc, Sineu, Mallorca
- 2002 Colección Mardavall, Galeria Lázaro by Corsi, Milà, Itàlia
 "Íntimo y personal", mail art, Galeria Antonio Camba, Palma, Mallorca
 "Diàlegs amb Dionisos", itinerant, sales de Sa Nostra, Mallorca
 III exposició donacions d'obra gràfica a la Biblioteca Nacional, Madrid
 "Panem et circenses", Lacasadecactus, Can Gelabert, Binissalem, Mallorca
 "Mallorca tropical", Celler d'art Sant Marc, Sineu, Mallorca
- 2001 Biennal "Mediterranea N°2", Ministeri d'assumptes exteriors d'Itàlia, Ministeri de Cultura de Croàcia, Conselleria d'Educació i Cultura, Govern Balear, Dubrovnik, Croàcia
 "Èxit 1", Casal Balaguer, Ajuntament de Palma, Palma, Mallorca
 "Les arts de Sant Marc", Celler d'art Sant Marc, Sineu, Mallorca
 "Arxipèlag Cactus", Festival Isladencanta, Esporles, Mallorca
 "Espai domèstic", Sa Quartera centre d'Art, Inca, Mallorca
- 2000 VII Triennal Internacional Majdanek, Museu estatal de Majdanek, Ministeri de Cultura de Polònia, Lublin, Polònia
 Premi "Ciutat de Palma" Antoni Gelabert de Pintura, Casal Solleric, Palma, Mallorca
 VII Premi Ciutat de Manacor de Pintura, Torre dels Enagistes, Manacor, Mallorca
 "Divaneos", Casal Balaguer, Ajuntament de Palma, Palma, Mallorca
 Can Miret, Festival Híbrid-Art, Esporles, Mallorca
 "New Art" fira d'art, estand Galeria Ferran Cano, Hotel Sans, Barcelona
 "Espai Net", Celler d'art Sant Marc, Sineu, Mallorca
- 1999 Casino d'Alacant
 "La vulva xilogràfica", Celler d'art Sant Marc, Sineu, Mallorca
- 1998 Museu del Gravats Espanyol Contemporani de Marbella, Màlaga
 Galeria Thema, València
- 1997 XXIV Premi Bancaixa, València, Castelló i Alacant (itinerant)
 Fira Estampa'97, Galeria Sánchez i Juan, Madrid
- 1996 C.I.P.E. 96, Unió Nacional d'escriptors i artistes de Cuba, La Havana, Cuba
 Sala Purgatori II, València
- 1995 Taller Experimental de Gràfica, La Havana, Cuba
 Art Jove, Casal Balaguer, Palma, Mallorca
- 1994 Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Palma, Mallorca
- 1993 III Concurso Internacional de Pintura Fundació Barceló, Palma, Mallorca
 "Arte y Sida", Llonja del peix, Ajuntament d'Alacant

Premis i beques:

- 2009 Menció d'honor al XVI Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques, Manacor, Mallorca
- 2008 Beca de IASPIS Swedish arts grants committe per a realitzar un workshop al Harmaby art port de Estocolm, Suècia
- 2007 Ajuda a la mobilitat dels creadors de l'AECID, Ministeri d'Assumptes Exteriors d'Espanya per a una estada a la Fundació Insel Hombroich, Neuss, Alemanya
- 2005 Beca Ajudes a la creació Montehermoso, Ajuntament de Vitoria-Gasteiz, Euzkadi
 Estada a la Fundació Starke a Berlín, Alemanya
- 1997 Beca Pilar Juncosa i Sotheby's per els Tallers Miró, Palma, Mallorca
- 1996 Beca del Frans Masereel centrum de Bèlgica, per als seus tallers de gràfica
- 1995 Beca de viatge del Ministeri de Cultura Espanyol, convidat pel "Taller Experimental de Gràfica" i el Taller René Portocarrero a La Havana, Cuba
- 1993 Beca Pilar Juncosa i Sotheby's per als Tallers Miró, Palma, Mallorca
- 1988 Beca d'ajuda a la creativitat i a les iniciatives culturals, Universitat Literària de València

Obra a museus i col·leccions:

- Galeria SKL, Palma, Mallorca
 Galeria Ferran Cano, Palma, Mallorca
 Galeria Xavier Fiol, Palma, Mallorca
 Col·lecció La fàbrica de licors arts visuals, Consell de Mallorca
 Taller Experimental de Gràfica, La Havana, Cuba.
 Taller René Portocarrero, la Havana, Cuba
 Ajuntament de Sineu, Mallorca
 Ajuntament de Manacor, Mallorca
 Museu i fons artístic de Porreres, Mallorca
 Museu Posada de Biniatró, Campanet, Mallorca
 Museo de los ángeles, Turégano, Segòvia
 Facultat de Belles Arts de Sant Carles, València
 Centre Eusebio Sempere d'art i comunicació visual, Diputació d'Alacant
 Frans Masereel centrum, Kasterlee, Bèlgica
 Unió Nacional d'escriptors i artistes de Cuba, La Havana, Cuba
 Fundació Pilar i Joan Miró a Mallorca, Palma, Mallorca
 Biblioteca Nacional, Madrid
 Royal Museum of Fine Arts, Amberes, Bèlgica
 State Museum at Majdanek, Lublin, Polònia
 Fundació Insel Hombroich, Neuss, Alemanya

